

РЕШЕНИЕ

№ 20

гр. Велико Търново, 07.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВЕЛИКО ТЪРНОВО, XVIII СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и девети ноември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: **ДИМО КОЛЕВ**

при участието на секретаря **Лидия Кр. Симеонова Любенова**
като разглежда докладваното от **ДИМО КОЛЕВ** Гражданско дело №
20214110102026 по описа за 2021 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Предявени са обективно кумулативно съединени иски с правно основание чл. 422 ал. 1 вр. чл. 415 ал. 1 т. 1 ГПК вр. чл. 79 ал. 1 ЗЗД вр. чл. 327 ал. 1 ТЗ и чл. 86 ал. 1 ЗЗД.

Ищецът основава исковите си претенции на твърдения, че с ответника се намира в трайни търговски отношения във връзка с които, на 19.06.2020г. му доставил и продал 1000 кг. „натриев диацетат” на стойност 2160 лв. с ДДС, за което били издадени товарителница и фактура от същата дата. Ищецът признава, че купувачът е направил частично плащане в размер на 1160 лв. и е останал задължен за сумата от 1000 лв. Допълва, че на 17.07.2020г. по друг договор за покупко – продажба е доставил и продал на ответника 4000 кг. „натриев диацетат” и 25 кг. „содиев диацетат” на обща стойност 8547 лв. с ДДС, за което били издадени товарителница и фактура от същата дата. Признава извършено частично плащане в размер на 2000 лв. и твърди, че дължимия от купувача остатък по тази фактура възлиза на 6547 лв. Ищецът сочи, че на 30.07.2020г. по нов договор за покупко – продажба, обективиран във фактура от същата дата, е продал на ответника 2000 кг. „натриев диацетат” на стойност 4200 лв. с ДДС. Посочва, че доставката на стоката е осъществена със специализиран превоз, като признава извършено от ответника частично плащане в размер на 1000 лв. и твърди дължим остатък от него в размер на 3200 лв. Ищецът посочва, че за общо дължимата сума от продажната цена по трите сделки в размер на 10 747 лв. и за обезщетение за забава в размер на 674, 15 лв., считано от падежа на всяка фактура до 31.03.2021г. се е

снабдил със заповед за изпълнение по ч.гр.д. № 1068/2021г. на ВТРС. Изтъква, че ответникът е депозирал възражение в срока по чл. 414 ал. 2 ГПК, поради което иска от съда да приеме за установено, че същият му дължи сумите по заповедта за изпълнение, ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението в съда. Претендира разноски.

С отговора на исковата молба ответникът не оспорва, че е сключил с ответника твърдяните договори за продажба на посочените в издадените фактури стоки. Възразява обаче продавачът да му е доставил цялото договорено количество по отделните сделки, както и възразява, че част от доставената стока е била негодно за използване по предназначение. В тази връзка изтъква, че по фактурата от 19.06.2020г. не са му доставени 263 кг. от стоката, а 212 кг. били с влошено качество, по фактурата от 17.07.2020г. не са му доставени 984 кг. от закупената стока, а 791 кг. била негодна за използване, а по фактурата от 30.07.2020г. не са му предадени 13 кг. от поръчаното, а 12 кг. били негодна стока. Относно неточното изпълнение в качествено отношение ответникът възразява, че стоката е транспортирана в чували, които са се разкъсали по време на превоза и това е довело до овлажняването ѝ и до невъзможност да се ползва от него по предназначение, съгласно нормативните изисквания в областта на хранителната промишленост. Ответникът твърди, че с оглед начина на пакетиране на стока посочените по – горе недостатъци не могат да се открият незабавно при предаването ѝ. Посочва, че между страните е съществувала уговорка за рекламация в 7 – дневен срок от получаване на стоката, който е спазен във всеки от трите процесни случая. В тази връзка ответникът изтъква, че чрез свои служител е уведомил продавача за констатираните недостатъци на продадената стока, като е направил възражения по см. на чл. 195 ЗЗД за отбив от цената респ. за доставка на липсващото количество. Отделно от това ответникът възразява, че по уговорка с продавача задължението за плащане на цената било с падеж 6 месеца от издаване на фактурата. Във връзка с изложеното същият прави изявление за частично разваляне на процесните договори за продажба относно твърдяното неточно изпълнение на доставките в количествено и качествено отношение, тъй като за него вече липсва интерес от пълно изпълнение. По тези съображения ответникът счита, че не дължи на ищеца по фактурата от 19.06.2020г. сумата от 1000 лв., тъй като стойността на липсващата и дефектната стока по нея възлиза на 1026 лв. По фактура от 17.07.2020г., с оглед липсващото количество стоката респ. тази с недостатъци на обща стойност 3727, 50 лв., смята че дължи на ищеца сумата от 2819, 50 лв., а по последната продажба, при стойност на дефектната стока от 52, 50 лв., смята, че дължи сумата от 3147, 50 лв. Оспорва изпадането си в забава и моли за отхвърляне на акцесорната претенция респ. моли за уважаването ѝ за по- малък период и размер. Претендира разноски.

Съдът, като прецени доказателства по делото и доводите на страните, намира за установено следното:

Липсва спор по делото, че страните се намират в трайни търговски отношения по доставка на хранителни добавки, както и че са сключили процесните три договора за продажба на стоки, обективирани във фактури с № 19390/19.06.2020г., № 19643/17.07.2020г. и № 19740/30.07.2020 г. Съгласно първата фактура ищецът е продал на ответника 1000 кг. натриев диацетат на обща стойност 2160 лв. с ДДС като задължението за плащане на цената било отложено с 30 дни от датата на данъчното събитие /19.06.2020г./. Видно от товарителница № 0063875/19.06.2020г. /лист 86/ продавачът е предал на трето за делото лице в качеството му на превозвач продаденото количество стока, натоварено на един палет, който го е доставил на купувача на 22.06.2020г. Получаването на стоката от последния е удостоверено с полагане на подпис и печат за получател върху горепосочената товарителница. Съгласно втората фактура от 17.07.2020г. ищецът е продал на ответника 4 000 кг. натриев диацетат и 25 кг. ксантанова гума на обща стойност 8547 лв. с ДДС, с отложено плащане на цената от 30 дни, считано от датата на фактурата. Превоза на продадена стока, разпределена в 4 палета, бил осъществен от същия превозвач и натовареното количество било доставено на купувача на 20.07.2020г., за което представител на последния е положил подпис и печат за получател върху товарителница № 57977/17.07.2021г. /лист 85/. Съгласно последната фактура от 30.07.2020г. ищецът е продал на ответника 2 000 кг. натриев диацетат на обща стойност 4200 лв. с ДДС. От съвпадащите твърдения на страните се установява, че продаденото количество е доставено на купувача, но при разтоварването му е констатирано нарушаване на опаковката на един от чувалите с тегло от 25 кг., за което е съставен представения с отговора на исковата молба протокол за повреден товар.

Ищецът признава, а и от представените от него преводни нареждания от 15.10.2020г. и от 16.11.2020г. се установява, че ответникът е извършил частични плащания от уговорената продажна цена в размер на 1160 лв. по фактура № 19390/19.06.2020г., в размер на 2000 лв. по фактура № 19643/17.07.2020г. и в размер на 1000 лв. по фактура № 19740/30.07.2020г.

Ответникът е представил заповеди, издадени в периода 23.06.2020г. – 30.07.2020г. за назначаване на комисия от негови служители, която да извърши инвентаризация на доставените по процесните договори стоки. В съставените протоколи за брак и липси от 23.06.2020г., от 20.07.2020г. и от 30.07.2020г. е посочено, че по първата доставка не са доставени 263 кг. стока, а 212 кг. от доставената не е годна и подлежи на брак, за втората продажба е посочено, че недоставеното количество е 984 кг., а подлежащото на бракуване 791 кг., по третата продажба е отразено, че липсващото количество е 13 кг., а негодното -12 кг. Некачествената стока е бракувана, като за липсващите и негодните количества са издадени протоколи по чл. 117 ЗДДС.

От заключението на изслушаната ССЧЕ се установява, че процесните три

фактури са осчетоводени при ответника, вписани са в дневниците му за покупки за м. юни и м. юли 2020г. и същият е ползвал данъчен кредит по отношение на тях. Въз основа на протоколите за инвентаризация, констатираните липси и негодни стоки по процесните фактури са отразени в счетоводството на ответника на 31.08.2021г., като са издадени 2 протокола по чл. 117 ЗДДС, записани по съответните сметки. На основание протокол № 289/31.08.2021г. ответникът е начислил ДДС в размер на 357, 37 лв., а въз основа на протокол № 290/31.08.2021г. – в размер на 443, 63 лв., като двата протокола са вписани в дневниците за продажби и сумите по тях са включени в справка му декларация по ДДС за м. август 2021г. В счетоводството на ответника доставеното от ищеца количество натриев диацетат по трите процесни фактури е отчетено като продадено, бракувано и като липси. По счетоводни записи е установена и наличност от 475 кг. диацетат. В съдебно заседание вещото лице разяснява, че е липсите и брака следва да се отразят счетоводно в дневниците по ДДС в срок от три месеца от установяването им и е счетоводно недопустимо това да се прави повече от година, както е в случая.

От показанията на свид. К., заемащ длъжността „началник склад” при ищеца се установява, че чувалите с натриев диацетат пристигат от Китай в разфасовка от 25 кг., добре опаковани и не се пълнят на място в склада. При постъпила заявка се товарят на палет, в който обикновено се редят 40 чувала с общо тегло от 1 тон и се опаковат със стреч фолио. Ако последното е здраво при доставката, няма как да има липсваща стока. Чувалите са етикирани на български език и при превоза се придружават от необходимите документи, които се предават на шофьора. Относно доставките на ответника не знае да е имало проблеми с разкъсани чували при транспорт и разтоварване и не е чувал за рекламации във връзка с качеството на доставената стока.

От показанията на свид. Г.И. – мениджър „продажби” при ищеца се установява, че е изпратил оферти до представител на ответника /свид. И.И./ и след това е приел по телефона поръчката от него във връзка с доставката на процесните стоки. По отношение на доставеното количество не е имало рекламации от страна на купувача и не е имало специална уговорка относно плащането на цената извън стандартната за 30 дни отложено плащане. Нарочно предписана процедура за рекламации между продавача и купувача няма, но се е наложила практика, ако има видими проблеми с опаковката или стоката, те да се вписват веднага в превозния документ и да се правят снимки, който да се изпратят на свидетеля. Ако се касае за скрити проблеми, рекламацията се приема до няколко дни. Нарушаване на опаковката на чувалите е възможно само при товарно – разтоварни действия, но се засягат само тези от най – долния ред на палета. След процесните три поръчки ответникът не е правил други, като до него са изпращани напомнителни писма и са водени телефонни разговори за задълженията му по фактурите. В отношенията между страните е имало един случай, при който ответникът е направил рекламация и ищецът си е прибрал доставеното

количество стока за негова сметка. Случвало се е други клиенти на ищеца, при липсващо количество стока, да откажат да приемат изцяло доставката и да я връщат, след което им е изпращано заместващо количество, а ако са приели стоката с липси за тях им е издавано кредитно известие. С ответникът обаче е нямало случай на доставка на негодна или липсваща стока.

От показанията на свид. И.И. – пълномощник на ответника се установява, че е поръчал на свид. Г.И. доставката на процесните стоки и че те са пристигали в склада на купувача на палети, добре фолирани и стегнати, без видими разкъсвания. Само при третата доставка била нарушена целостта на единия палет, за което съставили протокол с шофьора. При доставката палетите не се разопаковат веднага и не се броят и оглеждат натоварените чували. Това се прави по – късно, когато стоката се претоварва за последваща продажба. Срока за плащане на доставената стока е 30 или 60 дни. Свидетелят бил търсен от свид. Г.И. за неплатените задължения по процесните фактури. Свидетелят твърди, че при всяка от трите доставки е имало разшити и скъсани чували, изсипана и некачествена стока. Посочва, че притеглили само някои чували, при които видимо липсвал част от материала, за което уведомил представителя на ищеца. Не го е уведомявал за точното количество липсваща и негодна стока, нито му е пращал протоколите за липси и брак.

От приложеното ч.гр.д. № 1068/2021г. по описа на ВТРС е видно, че ищецът се е снабдил със заповед за изпълнение срещу ответника за сумата от 10 747 лв.– главница, представляваща общ размер на дължимата част от цената на продадените стоки по фактури с № 19390/19.06.2020г., № 19643/17.07.2020г. и № 19740/30.07.2020 г., ведно със законната лихва върху нея, както и за сумата от 674, 15 лв. – общ размер на лихвата за забава за периода от 19.07.2020г. до 31.03.2021г. Заповедта за изпълнение е връчена лично на длъжника и същият в срока по чл. 414 ал. 2 ГПК е депозирал възражение срещу нея.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Предявеният иск за установяване вземането на ищеца към ответника е процесуално допустим, доколкото е предявен в срока по чл. 415 ал. 1 ГПК от кредитор, в чиято полза е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК, срещу която в срока по чл. 414 ал. 2 ГПК е подадено възражение от длъжника.

Предмет на установителния иск по чл. 422 ГПК е съществуване на вземането по издадената заповед за изпълнение и успешното му провеждането предполага установяване на дължимостта на сумите по същата на посоченото в нея основание. В тази връзка в тежест на ищеца е да установи, че между него и ответника е възникнало валидно облигационно отношение по три договора за търговска продажба, имащи за предмет описаните в процесните фактури стоки по вид, цена и количество, доставянето

им на ответника, размера на вземането си за главница и неговата изискуемост респ. изпадането на длъжника в забава и размер на вземането си за мораторна лихва.

От установените като безспорни по делото факти категорично се установява възникването и съществуването на валидни продажбени правоотношение между страните по делото, чийто източник са три договора за търговска продажба на хранителни добавки /арг. чл. 286 ал. 1 ТЗ/. Съществените елементи на отделните съглашения са намерили отражение в представените с исковата молба фактури, в които стоките са индивидуализирани по вид, единична цена и количество. Ищецът в качеството си на продавач е следвало да прехвърли собствеността и да предаде на ответника закупеното от него количество стока. В тази връзка ищецът е поел задължение да достави до склада на купувача 1000 кг. натриев диацетат на обща стойност 2160 лв. с ДДС по фактура № 19390/19.06.2020г., 4 000 кг. натриев диацетат и 25 кг. ксантанова гума на обща стойност 8547 лв. с ДДС по фактура № 19643/17.07.2020г. и 2 000 кг. натриев диацетат на обща стойност 4200 лв. с ДДС по фактура № 19740/30.07.2020 г.

От съвкупният анализ на събраните по делото писмени и гласни доказателства, както и от заключението на ССЧЕ категорично се установява, че ищецът е изправна страна по всеки един от процесните договори и е изпълнил точно по см. на чл. 63 ЗЗД задължението си да предаде на купувача продадените му вещи, с изключение на третата доставка по отношение на 1 бр. чувал натриев диацетат с тегло от 25 кг. Представените товарителници от 19.06.2020г. и от 17.07.2020г. и показанията на свид. К. относно начина за сортиране и подреждане на чувалите с хранителни добавки доказват, че продадената по първите две фактури стока, съответно – 1 палет от 1000кг. и 4 палета от 4000 кг., е предадена на превозвача и същият я е доставил на купувача. Последният е удостоверил приемането ѝ с полагането на печат и подпис от негов представител в графата „за получател”. Ответникът не е оспорил товарителниците в частта им относно авторството на положения за него подпис и доколкото те удостоверяват неизгодни за него факти, съдът е обвързан да приеме, че на същия в качеството му на купувач е доставено вписаното в превозните документи по вид и количество стока, което съответства на продаденото. Действията на ответника по отразяване на фактурите с № 19390/19.06.2020г. и № 19643/17.07.2020г. в счетоводството му и включването им по реда на ЗДДС в дневника му за покупки за м. юни и м. юли, както и ползването на данъчен кредит върху цялата стойност на фактурираното количество стока /заключение на ССЧЕ/ безспорно представлява признание от негова страна за получаване на закупените материали в пълен обем. В този смисъл е константната практика на ВКС, намерила израз в Решение № 160/07.11.2017г. по т.д. № 2217/2016г. на I т.о. и посочените в него съдебни актове. В тази връзка предприетото от ответника оспорване на съдържанието на тези товарителници се явява напълно неоснователно. Опровергаването на последното

предполага пълно и главно доказване на факта, че е доставено по – малко от договореното количество, а от своя страна доказването на този факт би довело до основателност на релевираното от купувача възражение по чл. 194 ЗЗД. Представените от ответника протоколи за липси и брак относно първите две доставки са изходящи от него частни свидетелстващи документи, тъй като са съставени от служителите му. Същите удостоверяват изгодни за него факти и обстоятелства, поради което не се ползват с материална доказателствена сила и не могат да обвържат съда да приеме, че е налице неточно изпълнение на ищцовото задължение в количествено отношение. Дори преценени в съвкупност, с действията на ответника по счетоводното им отразяване и начисляване на ДДС за възстановяване въз основа на тях, както и при съобразяването им с показанията на свид. И.И., тези протоколи за липси и брак не налагат безпротиворечивия фактически извод за доставяне на количества различни от посочени в двете товарителници. Последните в частта им относно изявлението на ответника за получаване на вписаните в тях по вид и количество стоки представляват изходящ от него документ и не е допустимо със свидетелски показания да се опровергава тяхното съдържание предвид забраната на чл. 164 ал. 1 т. 6 ГПК. Дори да се приеме, че показанията на свид. И.И. са допустими в тази им част, с оглед на изнесеното в тях същите не дават нужната доказателствена подкрепа на отразеното в протоколите за брак, а и предвид заинтересоваността на свидетеля от изхода на спора по см. на чл. 172 ГПК, не се ценят от съда като достоверни. Относно твърдения факт за липсваща стока тези показания са общи, неконкретни и не съдържат детайлен разказ относно начина на установяване на тези липси при всеки от процесните случаи. Допълнителна предпоставка за тяхната ненадежност е и посоченото от свидетеля, че не е уведомил представителя на ищеца за конкретните липси и че не му е изпратил протоколите за брак, след съставянето им. Правно и житейски абсурдно е да се претендират последици от продажба на стока с недостатъци, а именно получаване на заместващо количество, без да се уведоми продавача в какво точно е изразяват тези недостатъци /липси и некачествена стока/. На следващо място отразяването на протоколите за брак и липси в счетоводството на ответника на 31.08.2021г., което действие следва завеждането на исковото производство, дескридетира тяхната достоверност и сочи, че те са създадени за нуждите на процеса. От една страна това счетоводно отразяване е в нарушение на изискванията на ЗЗДС, който предписва тримесечен срок за осчетоводяване на брака и липсите от момента на установяването им /обяснения на вещото лице/. От друга страна, извън всяка правна и житейски логика е, при констатирани липси и некачествена стока на посочените в протоколите дати, издадените от ищеца фактури да се отразяват с пълната им стойност в дневниците за покупки на ответника за м. юни и м. юли 2020г. и в СД по ЗЗДС, които действия следват по време твърдяното установяване на недостатъците. Вписването на брака и липсите след образуване на делото не може да бъде оправдано с твърдяната от ответника уговорка с ищеца за

доставка на стоки от същия вид в замяна на липсващите и некачествените. Подобно съглашение между страните не се доказва по делото, доколкото показанията на свид. И.И. не са достатъчни за установяването му, с оглед на неговата необективност и очевидна заинтересованост от изхода на делото. Отделно от това те противоречат на показанията на свидетелите на ищеца, които отричат да са получавали рекламации относно процесните доставки, а и предвид на наложената от него процедура за тях. Последната предполага или издаване на кредитно известие за липсващата стока или връщане на некачествената, както страните са процедирали в предходен случай при доставката на царевично нишесте, едва след което се изпраща заместващо количество. Доказване на такива обстоятелства по делото не е проведено. По тези съображения съдът намира, че предприетото от ответника оспорване на съдържанието на двете процесни товарителници е неуспешно, поради което същият не успя да докаже фактическото си възражение, че по първите два договора от 19.06.2020г. и 17.07.2020г. ищецът не му е доставил част от закупеното количество натриев диацетат с общо тегло от 1247 кг.

На следващо място ангажираните от ответника доказателства не установяват с нужната сигурност и възражението му за доставка на некачествена стока по първите два договора с общо тегло от 1003 кг. По вече изложени доводи нито протоколите за брак от 23.06.2020г. и от 17.07.2020г., нито показанията на свид. И.И. са достатъчни да се приеме за установено, че по първата доставка е имало 19 скъсани чувала, а по втората – 71 чувала, както и че намиращото се в тях количество диацетат е влажно и е с лошо качество. От една страна протоколите за брак удостоверяват изгодни за издателя си факти, а свид. И.И., в качеството си на пълномощник на ответника, както към процесния момент, така и понастоящем, е предубеден и заинтересован от изхода на спора. От друга страна обсъжданите писмени и гласни доказателства не се подкрепят от останалия събран по делото доказателствен материал. В тази връзка от показанията на свидетелите на ищеца се установява, че чувалите са изработени от подходяща за дълг транспорт материя, правилно са подредени и натоварени, като са опаковани за превоз със съответното фолио. Противно на отразеното в протоколите за брак, че част от стоката не е транспортирана и съхранявана надлежно, са показанията на свидетеля на ответника, според които чувалите са поставени на палети, добре фолирани и стегнати, без видими разкъсвания. Ако част от чувалите са били натоварени скъсани и разшити, каквито оплаквания релевира ответника, с оглед физическите свойства на продадения материал – прахообразно вещество, би следвало същото по време на транспорта да се разпилее по палета и в превозното средство по подобие на третата доставка, което обстоятелство е отразено в протокола за брак от 30.07.2020г. Подобно разпиляване на материала в първите два случая нито се твърди, нито се доказва по делото. В неговия ход не се установи не само, че част от чувалите са с нарушена опаковка, но и че част от доставената стока е негодна за ползване по

предназначение. Отразеното в протоколите за брак от 23.06.2020г. и от 20.07.2020г. овлажняване на диацетата в разкъсаните чували не се подкрепя дори от показанията на свидетеля на ответника, който не изнася данни за това.

Изобщо по делото не се доказва, че в първите два случая купувачът е изпълнил задължението си по чл. 324 ТЗ респ. чл. 194 ЗЗД за преглед на доставената му стока и за незабавно уведомяване на продавача при откриване на скрити или явни недостатъци. По същество няма значение дали твърдяните от ответника недостатъци са скрити или явни, макар че същият се домогва да докаже, че са от първия вид, въпреки че не е така, доколкото те са видими и се откриват при обикновен преглед на вещите. Съществено за възникване на правото му за отбив от цената е изпълнение на задължението му незабавно да уведоми продавача за тях, веднага след откриването им. В противен случай, ако уведомяването не е незабавно, се преклудират правата му на купувач по чл. 195 ЗЗД. По делото не се установи ответникът да е уведомил своевременно ищеца за твърдяните от него недостатъци на доставените му вещи. Доказването на този факт е в негова тежест и не може да бъде приет за несъмнено установен единствено въз основа на показанията на заинтересования свидетел И.И.. От последните дори не може да се приеме, че е налице надлежно уведомяване, тъй като сам свидетеля сочи, че не е посочил точното количество липсваща и негодна стока на ищеца, нито му е изпращал протоколите за липси и брак. В тази връзка не може да се приеме, че ответникът е спазил законовото изискване за незабавно уведомяване на продавача, поради което правата му по чл. 324 ТЗ респ. 194 ЗЗД се явяват преклудирани. Липсата на подобно уведомление при първите две продажби има за последица одобряване на доставената и приета стока, съгласно посоченото в двете товарителници, което отговаря на уговореното между страните в количествено и качествено отношение. След като превозните документи удостоверяват предаване на цялото продадено количество хранителни добавки, купувачът дължи изцяло уговорената между страните продажна цена. Следователно ответникът по договора за продажба от 19.06.2020г. за продаденото му количество 1000 кг. натриев диацетат дължи сумата от 2160 лв. с ДДС, а по договора от 17.07.2020г. за продадените му 4 000 кг. натриев диацетат и 25 кг. ксантанова гума дължи сумата от 8547 лв. с ДДС.

По делото не е спорно, признава се от ищеца и се доказва от представеното от него преводно нареждане от 15.10.2020г., както и от заключението на ССЧЕ, че ответникът е заплатил по първата сделка сумата от 1160 лв., поради което е останал задължен за сумата от 1000 лв. Същият не доказва, че е платил или погасил по друг начин същата и с оглед неоснователността на възражението му за отбив от цената, сумата от 1000 лв. се явява дължима от него. По втората продажба също не е спорно между страните, а и се установява от ССЧЕ, че ответникът е извършил частично плащане на част от цената в размер на 2000 лв. и признава, че дължи още сумата от 2819, 50 лв. Предвид неоснователността на наведеното от него редхибиторно

възражение, същият дължи освен признатата част, целият неплатен остатък от стойността на фактурата от 17.07.2020г., който е в размер на 6547 лв.

По отношение на третия договор за продажба от 30.07.2020г. ищецът прави съдебно признание, че не е изпълнил точно задължението за предаване на продадена стока по отношение на 1 чувал натриев диацетат с тегло от 25 кг., тъй като е с нарушена опаковка, което е довело до разпиляване на съдържанието му при транспортиране. Признание, което се подкрепя от протокола за повреден товар издаден от превозвача и от показанията на свид. И.И.. Съдът цени последните, тъй като в тази си част са в унисон с останалия събран по делото доказателствен материал. В тази връзка възражението на ответника за отбив от цената, при единична цена на диацетат от 1, 75 лв. без ДДС за кг /фактура от 30.07.2020г./, се явява основателно до размера на 43, 75 лв. без ДДС или 52, 50 лв. с ДДС. Следователно при извършено от ответника на 16.11.2020г. частично плащане в размер на 1000 лв. и след приспадане на стойността на доставената с недостатъци стока от 52, 50 лв., дължимата от него цена на закупеното количество натриев диацетат по договора от 30.07.2020г. възлиза на 3147, 50 лв.

Мотивиран от изложеното съдът намира, че предявения иск за установяване дължимостта на вземането на ищеца за цена на продадена стока по трите процесни фактури се явява основателен по отношение на първия договор от 19.06.2020г. в размер на 1000 лв., относно втората продажба от 17.07.2020г. в размер на 6547 лв. и в размер на 3147, 50 лв. по отношение на третия договор или общо 10 694, 50 лв. За разликата до пълния предявен размер от 10747 лв. или за сумата от 52, 50 лв. иска за главница подлежи на отхвърляне.

Наличието на главен дълг по отношение плащането на покупната цена по трите процесни договори за доставка на хранителни добавки, обуславя основателността на акцесорната претенция за обезщетение за забава. Падежа на задължението за плащане на цената по всяка от сделките е отложен с 30 дни от датата на издаване на фактурата. Обстоятелство, което е нарочно отразено върху всеки от процесните счетоводни документи и се установява от показанията на свидетелите Г.И. и И.И.. Възражението на ответника за наличието на уговорка за отложено плащане за срок от 6 месеца изобщо не се доказва по делото. Нито едно от събраните доказателства не установява такъв падеж на задължението за плащане на цената. В тази връзка съдът намира, че по всяка от сделките ответникът е изпаднал в забава след изтичане на 30 дни от данъчното събитие т.е. от 19.07.2020г., 17.08.2020г. и 30.08.2020г. Изчислено по реда на чл. 162 ГПК, чрез интернет калкулатор за законна лихва, обезщетението за забава върху дължимата главница по първата продажба за периода 19.07.2020г. – 31.03.2021г. възлиза на 100, 07 лв., по втората продажба за периода 17.08.2020г. – 31.03.2021г. възлиза на 465, 79 лв. и по третата продажба за периода 30.08.2020г. – 31.03.2021г. възлиза на 209, 94 лв., при съобразяване на датата на извършените частични плащания

по всяко главно задължение и недължимостта на сумата от 52, 50 лв., касателно третата сделка. С оглед диспозитивното начало в граждански процес обезщетението за забава следва да бъде уважено не до действителния му размер, а до този предявен от ищеца в производството. В тази връзка следва да се приеме за установено, че дължимото от ответника обезщетение за забава по първата фактура е 71, 11 лв., по втората – в размер на 412, 82 лв., а по третата – в размер на 190, 22 лв. или общо 674, 15 лв., считано от падежа на всяка фактура до 31.03.2021г.

При този изход на делото и на основание чл. 78 ал. 1 ГПК ищецът има право на заплатените от него такси, разноски по производството и възнаграждение за един адвокат, съразмерно с уважената част от иска. Отговорността за разноски по гражданските дела е ограничена до тези разходи и не включва други такива като пътни разноски за явяване на страните пред съда, командировъчни и други. В този смисъл Решение № 189/20.06.2014г. по гр.д. № 5193/2013г. на IV г.о. Предвид на това за исковото производство ищецът има право на разноски до размер на сумата от 960, 44 лв. С оглед на отхвърлената част от иска, ответната страна има право на разноски в размер на 10, 94 лв. или по компенсация в полза на ищеца за настоящото производство следва да се присъдят разноски в размер на 949, 50 лв. За заповедното производство ищецът има право на разноски в размер на 824, 61 лв., съразмерно с уважената част от иска.

Водим от горното, Великотърновският районен съд

РЕШИ:

ПРИЕМА ЗА УСТАНОВЕНО по отношение на ЕТ „ЕЛИС – ЕЛИСАВЕТА ЗАХАРИЕВА“, ЕИК: 104067638, със седалище и адрес на управление: гр. Велико Търново, ж.к. „Кольо Фичето“, ул. „Полтава“ № 7, вх. Г, ет. 4, че ДЪЛЖИ на „ФИНТЕХ“ ООД, ЕИК: 010163608, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „Черни връх“ № 66, вх. В, ет. 1, ап. 3, на основание 422 ал. 1 вр. чл. 415 ал. 1 т. 1 ГПК вр. чл. 79 ал. 1 ЗЗД вр. чл. 327 ал. 1 ТЗ и чл. 86 ал. 1 ЗЗД, СУМАТА от 10 694, 50 лв. /десет хиляди шестстотин деветдесет и четири лева и 50 стотинки/ - главница, представляваща общия размер на дължим остатък от продажната цена по договори за търговска продажба на стоки, обективирани във фактури № 1000019390/19.06.2020 г.; №1000019643/17.07.2020 г. и № 1000019740/30.07.2020 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 06.04.2021 г. до изплащане на вземането, както и СУМАТА от 674, 15 лв. /шестстотин седемдесет и четири лева и 15 стотинки/ - законна лихва за забава, считано от падежа на всяка фактура до 31.03.2021г., за които вземания има издадена заповед за изпълнение № 546/07.05.2021г. по ч.гр.д. № 1068/2021г. по описа на ВТРС, като ОТХВЪРЛЯ предявените иск за главница за разликата над уважения размер от 10 694, 50 лв. до пълния предявен размер от 10 747 лв. или за

сумата от 52, 50 лв., като неоснователен и недоказан.

ОСЪЖДА ЕТ „ЕЛИС – ЕЛИСАВЕТА ЗАХАРИЕВА“, ЕИК: 104067638, със седалище и адрес на управление: гр. Велико Търново, ж.к. „Кольо Фичето“, ул. „Полтава“ № 7, вх. Г, ет. 4 ДА ЗАПЛАТИ на „ФИНТЕХ“ ООД, ЕИК: 010163608, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „Черни връх“ № 66, вх. В, ет. 1, ап. 3 СУМАТА от 949, 50 лв. /деветстотин четиридесет и девет лева и 50 стотинки/, представляваща направените в исковото производство съдебни разноси, съразмерно с уважената част от иска, както и СУМАТА от 824, 61 лв. /осемстотин двадесет и четири лева и 61 стотинки/, представляваща направените в заповедното производство съдебни разноси, съразмерно с уважената част от иска.

Решението подлежи на обжалване пред ВТОС в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Велико Търново: _____